Ч. 169 · Второк 29 липня (10 серпня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

Конференция німецких мужів довіря в Празї. — Убийство президента мінїстрів Кановаса. — Цїсар Вільгельм в Петербурзї.

Вчера відбула ся в Празї конференция нїмецких мужів довіря, на котрій відбувала ся нарада над несенєм помочи для потерпівших від повени. Розуміє ся, що не обійшло ся і без полїтичної наради. Полїтика вилїзла як шило з мішка вже з того самого факту, що хоч від повени потерпіли так само Чехи як і Нїмцї, нїмецкі мужі довіря задумуючи якусь акцию ратункову не запросили до наради так само і Чехів. Очевидно думають ратувати хиба лиш Нїмців, отже навіть і в спільнім нещастю хотять іти на розріз з Чехами. Чи серед такої заїлости можна мати яку надію на помиренє обох народів — на се легко собі відповісти. Але нїмецкі проводирі пішли ще дальше, бо скликуючи конференцию нїби то в цїли ратунковій, радили на нїй ще й в справах полїтичних. Насамперед виступили они против протесту Чехів на гнобленє ческої меншости, називаючи его брехнею і клеветою а відтак перевели дискусию над положенєм полїтичним та постановили держатись непохитно резолюций, ухвалених в Хебі.

З Мадриду наспіла нинї застрашаюча вість о новім подвизї анархістів. Поки що нема ще докладнїйших вістий лиш слїдуюча: Вчера в полудне убито президента мінїстрів Кановаса. Анархіст стрілив до него три рази з револьверу і убив на місци. Кановас умираючи кликнув ще: „Най жиє Іспанія!“ Убийника арештовано. Він подав, що називає ся Рінальдї; однакож показало ся, що правдиве его імя єсть Михайло Анджіно Голлї, має бути Італїянцем родом з Неаполя і єсть анархістом. Теку президента мінїстрів обійме тимчасово мінїстер справ внутрішних. — Чи маємо в сім убийстві дїло з якимсь межинародним анархістом, чи з анархістами іспаньскими або може з якимсь републиканьским рухом, котрий тепер відживає на цїлім пірінейскім острові — се покаже ся вже в найблизшім часї.

Нїмецка пара цїсарска прибула в суботу в само полудне до Петербурга, де єї витано дуже сердечно. На стрічу вийшли їм цар з царицею, а в їх окруженю був вел. кн. Алексій і нїмецкий амбасадор кн. Радолїн. Повитанє відбуло ся на яхтї „Гогенцоллерн“, почім всї на яхтї Александрия поїхали до Петергофу. Вчера гостили цїсар і цїсарева нїмецкі в Петербурзї.

Підчас вчерашного обіду двірского виголосив цар слїдуючий тоаст по французки: Присутність Ваш. Величества серед нас наповняє мене живим вдоволенєм і кладу велику вагу на то, щоби Вам висказати мою щиру подяку. То нове потвердженє традицийних звязий які нас сполучають і тї так щасливо межи нашими, сусїдними з собою державами навязані добрі відносини суть заразом цїнною запорукою удержаня загального мира, тої цїли наших безупинних змагань і наших найгорячїйших бажань. Пю на честь Є. Вел. цїсаря і короля Вільгельма і Єї Вел. цїсаревої і королевої та їх цїлої достойної родини.

На то відповів цїсар Вільгельм слїдуючим тоастом: „Дякую Ваш. Величеству з цїлого серця за так сердечне і сьвітле принятє та за ласкаві слова, якими В. Вел. нас так сердечно повитали. Заразом бажаю зложити В. Вел. мою найглубшу і радістну подяку за нову для мене так несподївану відзнаку, котрою В. Вел. зволили зачислити мене до ряду своєї хороброї фльоти. Та особлива відзнака, котру в цїлім єї обємі умію оцїнити, в котрій виджу також спільну відзнаку моєї маринарки єсть для мене не лиш почтенєм моєї особи, але новим доказом треваня наших традицийних, тїсних, на непохитних основах укріплених звязий, а заразом непохитної постанови В. Вел. удержати мир, що в обох наших державах відобє ся радістним відгомоном.

„Підемо разом одними дорогами, злучені, стремлячи до того самого культурного розвою наших народів. Повен надії, могу в руки В. Вел. зложити поновне приреченє: і я — а за мною стоїть цїлий мій нарід — і я в тім великім дїлї удержаня мира народів стою при В. Велич., стою з цїлою силою і подам своєї найсильнїйшої підмоги против кождого, хто би хотїв той мир нарушити або зломити. Пю на честь В. Вел. царя і цариції“. — Послїдні слова виголосив цїсар Вільгельм по росийски.

Додати тут потреба, що ще підчас повитаня на корабли „Гогенцоллерн“ цар повідомив цїсаря Вільгельма, що іменував его адміралом à la suit росийскої фльоти і зложив ему ґратуляцию. Підчас снїданку в Петергофі приніс мінїстер Муравєв Більовови, котрий тепер веде справи заграничні, великий хрест ордера Александра Невского. Також і шеф канцеляриї нїмецкого цїсаря Вільмовский і члени нїмецкої амбасади дістали відзначеня. Цїсар Вільгельм

На лїсній полянї.

(Образок з житя Верховинців).

Запала глуха ніч. Єї чорне покривало обгорнуло всю природу. В сяєві повновидого місяця мріють сельскі, курні хати, від котрих паде понура тїнь. На небі миготять рясні зорі, наче моргають до землї, покритої нічним туманом.

В се лїтихо, лиш десь-недесь почуєсь шум крил нічної птиці, або загавкає собака.

Та ми лишимо село з его нічним спокоєм, а глянемо на околицю близько него.

Мов закляті велитнї мріють довкола високі гори з темними борами та просторими полонинами. На тих полонинах випасають лїтом тамошні верховинцї череди овець і худоби.

На одвій просторій полянї ночувати якраз волярі с. є. пастухи від волів.

Під густою ялицею, що в разї дощу могла служити за охорону, розложено величезну ватру. Єї полумя в формі страшенних язиків бухало до гори, а часом захоплювало навіть нижше галузе густої ялиці.

Довкола ватри на земли, вистеленій четинєм, можна було бачати людий обоєго пола, ріжного віку і в ріжних повициях тїла. Старі дїдугани, дозрілі мужчини, сьміливі парубчаки, молодицї, дївчата — творили оригінальну картину. Довкола на полянї сапали ситі воли.

Кождий з пастухів занятий був якимсь дїлом, що лицювало єго вікови: старий дїд шепче монотонним голосом молитви; вік середний розправляє о господарстві; парубчаки побсїдали кружок дївчат та молодиць та давай кепкувати.

— А що, Марисю, — каже один до дївчини — коли-ж ти думаєш „ущасливити ся“?

— А тобі що до того! — відрубала дївчина.

— Як то що? Та хиба не з'їв би я на твоїм весїлю бодай головку з курки, або не погуляв би з дїдом Микитою?

Всї зареготались.

— Що, що? смаркачу? — заворкотїв дїдо. — Тобі погуляти? Хиба ти варта, чи що? Я такого парубка ще й днесь за пояс заткну!

Парубок засомив ся.... заромовк.

Дїдо шептав дальше молитву.

Настала тишина. Малий хлопака, що сидїв коло дївчат, зачав нараз голосно сьміяти ся.

— А чого ти сьмієш ся? Чи не думаєш ти, Івасю, женити ся? — запитали старші.

Хлопець не збив ся з пантелику. — Є, — каже — та.... та.... чому би нї?... женити, я би женив ся та що-ж коли жадна не хоче за мене піти!

— А то чому? — запитав дїд цїкаво.

— Бо доганяють, що я старий.

— А диви, яке штудерне! — сказав весело дїд. — Зовсїм в свого батька вдав ся. „І страдавшого при понтийскім пилатї.... бурмотїв дїд дальше.

Нараз бухнуло полумя сильнїйше. Дївчата, що сидїли найблизше, почали схапувати ся з землї, втім голосний сьміх залупав довкола. Дївчата не могли рушити ся одна від другої, бо малий Івась, що сидїв коло них, сшив їх одїж до купи. Коли під напором полумени втїкали, Івась сїпнув одну за руку і цїла громадка повалила ся на землю.

Сьміх присутних не мав границь.

По довшій натузї дївчата порозривали ся і ну-ж обкладати стусанами малого збиточника. Хлопчина боронив ся відважно; то ударив кулаком, то копав ногами, але дївчат було більше і він утомив ся.

— Дїду, ратуйте: — сказав сьміючись до старого. — Та дивіть ся, як мене „смушать“!

— Та дайте вже спокій! — крикнув дїдо.

Дївчата перестали.

— Отто в мене хлопець! — сказав дїд весело — з того буде парубій! — і погладив хлопця по кучерявій головці.

Хлопець був — як то кажуть — в самім небі. Єму захотїло ся покепкувати із свого ровесника, котрий дав ему часом доброго прочуханця.

— Дїду! — крикнув він весело. — А Ва-

надїлив знов ордерами чорного орла мінїстрів Муравєва і Ванновского. — Підчас гостини в Петербурзї була нїмецка пара цїсарска в петропавловскій кріпости і там зложила вінець на могилї царя Александра III.

Новинки.

Львів дня 9-го серпня 1897.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів шкіл народних і видїлових розпічнуть ся перед львівскою комісиєю екзамінацийною дня 21-го вересня с. р. Подаfня треба вносити найдальше до дня 10 вересня.

— **Дрібні мідяннi гроші**, штуки по крейцарі і по пів крейцара будуть з днем 31-го грудня 1899 р. зовсїм стягнені з обігу. Аж до того речинця можна їх виміняти у всїх державних касах після їх номінальної вартости, взглядно на монету валюти коронової, числячи 2 сотики (гелери) за 1 крейцар, а 1 сотик за пів крейцара. По повнєсшім речинци стратять ті монети свою вартість і не буде вже можна їх виміняти.

— **Женьска семінария учительска в Перемишли.** Вписи кандидаток учительских на I-ий рік женьскої семінариї в Перемишли відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 серпня, що дня в годинах урядових перед полуднем і по полудни. При вписах на I-шпй рік треба предложити: а) метрику уродженя на доказ, що кандидатка укінчила 15 рік житя; — б) сьвідоцтво укінченої школи видїлової; — в) сьвідоцтво здоровля і уздібненя фізичного на учительку, видане правительственним лїкарем, а на случай перерви науки шкільної також — 2) сьвідоцтво моральности. О дефінїтивнім принятю на I-ий рік рішає вступний іспит, котрий розпічне ся дня 2 вересня о 8 год. рано. Число кандидаток, які можуть бути приняті на перший рік, не може переступати 40. Наконець звертає ся увагу інтересованих, що кандидатки замісцеві мусять бути ульоковані в семінарскім інтернатї і в конвіктї ЄС. Бенедиктинок, а лиш виїмково в домах приватних, визначених дирекциєю.

— **Утопив ся** в Сянї в Перемишли підчас купели дня 6-го с. м. ученик III-ої кл. ґімназ., син лїкаря зелїзничого дра М. Пордеса.

— **Нещаслива пригода в Коломиї** стала ся онагди на тамошній зелїзници, що іде самою серединою міста. Около 10-ої години рано їхали два зарібники Юрко Кіндрат і Антін Филипчук на возї і як раз в'їзджали на улицю Собіского, через котру переходить шлях зелїзниці, коли нараз надїхав поїзд льокальної зелїзниці а машина зачепила задну часть воза і кинула ним на бік. Оба зарібники випали з воза, а Кіндрат так нещасливо, що дістав ся під машину, котра сунула єго по шинах ще 55 кроків дальше. Наконець здержано поїзд і тогди видобуто нещасливого Кіндрата страшно покалїченого і безпритомного спід машини. Филипчук, випавши з воза, вхопив ся східцїв на машинї і станув на них; єму не стало ся нїчого.

— **Намастив ся на смерть.** Никола Голід, 50-лїтний послугач в публичнім шпитали в Золочеві, вийнявши із сховку матерпялів десінфекцийних карболеву кислоту, казав собі вимастити нею ноги. Кислота не розпущена попарила єму ноги і затроїла єму кров і Голід до кількох годин помер.

— **Самоубийства.** З Перемишля пишуть нам, що там допустив ся самоубийства городник Шуфель, 75-лїтний старець. Коли на єго жадане жінка не хотїла дати єму їсти, він пхнув еї пильником в груди і ранив еї небезпечно. Коли счинив ся крик і зранена жінка упала на землю, побіг Шуфель до поблизької шопи і там повісив ся. Жінка єго дає лиш слабу надїю на житє. — Казимир Соколовский, про котрого самоубийство у вагонї на стациї в Ходорові ми онагди доносили, був учителем народним в Бучачи. Він слабував вже від довшого часу, і видко, допустив ся самоубийства в хвили великого роздразненя нервового. — На Високім Замку у Львові найдено онагди трупа якогось може 40-лїтного мужчини, з розстрїленою головою, котрого на разї не можна було розпізнати, хто він і звідки. Тепер показало ся, що був то інспектор тернопільскої полїциї, Іван Сокульский, котрий на сїм становищи допустив ся цїлого ряду надужить і вже перед кількома місяцями хотів відобрати собі житє в Тернополи, але тогди єго уратовано. Против Сокульского вело ся карне слїдство, а він боячись наслїдків, відобрав собі житє. — У Львові на подвірю дому під ч. 56 при улици Шпитальній повисив ся нинї зрана Франц Кніппель, лїт 38, дозорець вязниць. Причиною самоубийства мала бути невилїчима хороба.

— **Про катастрофу в Рущуку** наспіли тепер точнїйші вісти а з них показує ся, що підчас вибуху згинуло 300 людий. Доси віднайдено вже 130 трупів. Будинок, в котрім настав вибух, не був то маґазин, але фабрика пороху, деревляний барак під самим містом, в котрім на рахунок братів Іванових в Софії працювало 320 робітників, по найбільшій части жінок і дїтий та в хвили катастрофи були заняті тим, що із кілька міліонів войскових патронів вибирали порох. Кажуть, що через неосторожність якогось хлопця вибухнув один патрон і займив ся огонь, а вслїд за тим настав і страшенний вибух, від котрого гук чути було аж в Джурджеві за Дунаєм, в сусїдних домах в Рущуку висадило всї вікна. Робітники, що були в бараку підчас катастрофи, хотїли ратувати ся, але ледви, що 20 з них могло утечи, позаяк в бараку був лиш один вихід. Властителї фабрики, боячись щоби робітники не виносили пороху, казали для лїпшої контролї позабивати всї инші двері. Найбільша часть трупів єсть так страшно покалїчена, що не можна їх нїяк розпізнати. Декотрих порозривано на дрібні кусні і порозкидало на всї сторони. На кількох, що ще змогли втїкати, горіла одїж і они кидали ся в Дунай. Здаєсь що при сїй нагодї ще кількох і утопило ся. Коли по вибуху нещасливі жертви везено до шпиталю, знайшли ся межи збігшою ся товпою такі забобонні люди, що відривали нещасливим або відрізували по куснику шкіри, щоби еї сховати для себе на якісь чари.

— **Як пес два човна нараз перевернув.** У Відни в Пратері на невеличкім ставку коло т. зв. Константинового горба лучила ся слїдуюча весела пригода, тим веселїйша, що сьвідком еї було множество людий. Пять студентів, з котрих один взяв ще великого пса з собою, вибрали ся на прохід до Пратеру та ішли головною алеєю. Дійшовши до згаданого горба задумали повозити ся там на ставку коло него на човнах. Отже найняли собі два човна іповсїдали до них; на один сїло трох студентів, а межи ними і властитель пса, на другий сїло двох. Пес був би вже лишив ся на березї, але він очевидно розважив собі, що коли вже беруть єго до компанії, то повинні всюди брати, отже і на став, а пригадавши собі може ще й приповідку, що „приятелї наших приятелів суть нашими приятелями“ — скочив до човна з двома студентами як-раз в хвили, коли они мали відплисти від берега. Так отже цїла компанїя розділила ся рівномірно на два човна, з тою лиш малою похибкою, що пес з своїм паном розлучили ся. Коли вже були на серединї ставку і один човен плив недалеко від другого, властитель пса був на стілько неосторожний, що закликав пса по іменя. В тій хвили послушний „Тірас“ хотїв сповнити волю свого пана і скочив а надаючи собі розмаху перевернув човен з двома студентами. Скок „Тіраса“ був добре вимірений, бо він впав на другий човен, але знов з такою силою, що перевернув і друге з трома студентами і так цїла компанїя знайшла ся у водї на превелику радість множества людий, що були коло ставку. Нещастя не могло бути нїякого, бо ставок не глубокий, але за то було богато сьміху, коли змочені студенти подібно як „Тірас“ обтрясали з себе воду та чим борше втїкали в корчі, щоби зійти людем з очий.

— **Що діє ся з Андре'м і єго бальоном** — доси нїчого не чувати; за сьмілими воздухоплавцями і слїд пропав. Чутка, яку пустив був капі-

---

силь буде женити ся? Дивіть, як він собі сидить коло Галї.

— Е, що Василь, єго і не чіпай! — сказав буцїм поважно дїд. — На другу недїлю вже буде перша єго заповідь; таже він вже Галю посватав!

Цїлий кружок знову вибухнув сьміхом.

Василь, дванайцятьлїтний хлопець і єго ж ровесниця Галя кинулись від себе мов опарені і на обоїх личку запалахкотїв румянець.

— Нї дїду! — сказав Василь, — то Іван буде женити ся. — Я не хочу!

— Ех, що Івась — Івася Галин батько не хоче і на очи видїти — то каже збиточник, а з Василя, каже, буду мав статочного зятя.

— Дїду, я не хочу! — крикнув з плачем хлопець.

— Але що то говорити — як мус, то мус.

— Дїду! я не хочу! — сказав збентежений і наляканий хлопець. — Дїду! не женїть мене; я Вам буду все волів доглядати! Дїдунцю не женїть, я не хочу!

Старші аж лягали зі сьміху.

— Но, но! сказав дїд, вже не буду, але добре менї справуй ся, а то зараз таки завтра ожeню.

Хлопчина утихомирив ся. Настала хвиля загального мовчаня.

Коло самого огню сидів двайцятьлїтний парубок. По розчіхранім волосю, запалих невмитих щоках, обдертій, чорній сорочцї, пізнати в нїм не господарского сина, але наймита — попихача.

Він не чепурив ся, бо, як казав, не мав до кого; єго сьвіт не обходив, бо він жив сам серед сьвіта і людий. Єго всї цурались.

Хоч служив у війта, найбогатшого господаря в селї, мимо того голодував, бо скупа ґаздиня жалувала єму дати за волами добрий кусник хлїба. Тому глядав він по лїсї за грибами, а вечером пік собі на огни. Тепер як раз пік він свої голубінки, і не відзивав ся, бо не мав до кого.

Підчас мовчанки всї звернули на него свою увагу.

— А диви, як Панталемон „чистить“ гриби!

— Е, то єму так черваки смакують!

Наймит мовчав і заїдав дальше.

— Панталемоне! — гукнула одна гладка дївчина; — ось маєш рижка! — і кинула до него кусник недогарка

Наймит хотїв і собі зажартувати.

— А дивіть ся, як залицяє ся! — сказав пискливим голосом.

— Овва! не знати до кого! — сказала гордо дївчина. — Такі „леґінї“ замітають жидівску хату!

— А я таких „вiдданиць“ наберу драбинастий віз, ще й тобою „припавужу“.

— От і розговорив ся! Лїпше обмив би-сь собі лице, а то ходиш як коминяр.

— Ет, що тобі до мене! Ти уважай лїпше на поговірки, які о тобі ходять по селї — відрубав нетерпеливо наймит.

Дївчина замовкла.

Парубій, що сидів коло неї і о чімсь тихо гуторив, підняв ся з місця і приступив до наймита.

— Ти чого обиджаєш дївчину — жидівский попихачу? — Засї тобі до неї, розумієш?!

— Розумію, але як бачу, ти став еї опікуном.

Парубка мов вкололо.

— Мовчи, дурню! — крикнув люто — бо зараз почуєш мою руку.

— Овва! — передражняв ся наймит.

— Овва! — і в тій хвили посипались на голову наймита удари кулаків мов грушки.

Присутні, що дотепер сьміяли ся, занепокоїлись. Кількох молодших кинулось розривати парубків, що вже на добре обкладались стусанами. Роз'ярений, збитий наймит замахнув ся сильно рукою, мов довбнею на свого противника, але в тій хвили спинили єго парубки.

Бійка скінчилась.

Наймит дрожав судорожно. Він усїв знов біля ватри. Єго противник усунув ся також на давне місце. Цїлий кружок мов би обляав холодною. Нїхто не сподївав ся, щоби з жартів прийшло до такої бучі.

Почали укладатись до сну.... Небавком вже всї спали в найлїпше.

Наймит сидів мовчки, потонувши в чорних гадках.

Настала глуха тишина. На небі сьвитив ясний місяць, зірки моргали вже слабше, немов віщували недалекий вже день. Лїсом зняв ся тихий вітерець; зашуміло залуєє великаньских смерек, та ялиць; поміж корчами меркотїли сьвітлушки купайлові; десь-недесь зашелестїло листє, котре порушив віл, або захропів при ватрі „дїдо Микита“.

тан голяндского корабля Леман, а про котру ми вже доносили — що ніби то Леман видів на Білім мори сліди якогось бальона — показала ся неправдивою. То правда, що Леман видів на воді щось великого надутого, як би часть бальона, або як би здохлий кит. Віцеконсуль Гольмбе в місцевости Варди на далекій півночи вислав своє судно на Біле море шукати за тим чимсь надутим, що видів Леман і показало ся, що то дійстно був здохлий кит, котрого горішна сїра часть туловища виставала як гора з води і здалека виглядала дійстно як би часть бальона. — Тілько й всего. Загально вже припускають, що Андре́ і его товариші погибли.

Телеграми.

Будапешт 9 серпня. Зачувати, що парлямент угорский має бути завтра відрочений аж до кінця вересня.

Комо 9 серпня. На шляху Комо-Варезе наїхав вчера поїзд особовий на специяльний поїзд, що віз 500 богомольців з Міляно, при чім покалічило ся 10 осіб легко а 4 тяжко.

Відень 9 серпня. Заступник гр. кат. катехита при семинариї учительскій в Самборі о. Михайло Ортиньский, іменований катехитом при тій же семинариї.

Переписка зі всїми і для всїх.

А. В в П.: Єсьмо в таких обставинах, що мимо найлїпшої волї не можемо Вам дати листовної відповіди, тим більше що треба би широко розписувати ся. В переписцї знов годї, бо справа більше нікого не обходить лиш Вас самих. На лист мусите ще зачекати аж до кінця сего місяця, але тогди пригадайтесь карткою.— **Незнакомому в Коломиї:** На Ваші простацкі письма, надсилані нам то зі Станїславова то з Коломиї ми не звертали уваги, бо гадали, що они суть наслїдком лиш звичайної простакуватости; але тепер приходимо до переконаня, що Ви кругом.... темні, не розумієте річи і з того Ваш гнїв та простакуватість; отже хочемо Вам річ пояснити: Анонси (оповістки, оголошеня) на четвертій сторонї ґазети (так буває в нашій, як і у всїх инших ґазетах) не походять від редакциї, але від публики; хто заплатить, може там казати видрукувати собі свою оповістку чи раз, чи тільо разів, кілько схоче. Один і той сам анонс може бути друкований раз, або й більше разів, навіть що дня через цїлий рік, або й через кілька літ; зависить від того, як кому хоче ся платити. Се Вам пояснить, длячого один і той сам анонс раз враз повтаряє ся. Скоро Вам не подобають ся ті анонси, що заєдно повтаряють ся, то не читайте їх; але докучати тим комусь нема нїякої причини. А вже зовсїм і серед нїяких обставин не треба бути простакуватим, бо се сьвідчить зле о самій власній особі. — **Д. в Марк.:** Трудна рада. А де ж можна примістити хлопця, котрий не має нїякого удержаня? Ще найскорше можна би в якій бурсї; ну але й там мусить він мати бодай своє одїнє та свою постіль. Ми би так гадали: порадьте ему, най учить ся якогось ремісла, шевства або кравецтва, коли до тяжшої роботи він не здібний. Вибуде своїх чотири роки в термінї, то й буде мати вже хлїб в руках. Зі школою при его обставинах не зайде далеко. — **Михайло студ.:** 1) Чим уприємнити собі вакациї? — Се занадто широке питане і річ дуже взглядна. Можна би Вам як-раз щось такого дораджувати, що Вам би може не сподобалось, або що не було би в Вашій силї. Приємність робить собі кождий (отже і студент) як хто може і вміє. Але коли вже конче маємо радити, то ми би всїм студентам радили, щоби они уприємняли собі вакациї слїдуючим способом: Передовсїм треба шукати таких приємностий, котрі скріпляють тїло і відсьвіжують ум. Найбільша і правдива приємність в тім, коли чоловік чує ся здоровим на души і тїлї. Латиньска приповідка каже: mens sana in corpore sano. Виходить з неї, що передовсїм мусить бути corpus sanum — здорове тїло, а коли буде здорове тїло, то тим лекше і скорше буде mens sana — здоровий ум. Отже треба як найбільше перебувати на сьвіжім воздусї, ходити на дальші прогульки, часто купати ся і при тім плавати, ґімнастикувати ся і т. п. Прогульки бувають найприємнїйші, коли відбувають ся в товаристві. Дуже добре і красно було би, як би по кількох товаришів разом могли чисто лиш для своєї приємности відбувати дальші подорожі по краю пішки, н. пр. в гори, але без таких додатків як н. пр. концерти і т. п. Треба старати ся жити в природї і з природою і о скілько можна отрясати ся від того модного житя, яке приносить з собою житє в містї. Хто сам один вибирав би ся на прогульку, близшу або дальшу, може ще більше уприємнити єї собі н. пр. ботанїзованем. Робота в поли, городї і садї повинна бути для студента також уприємненем вакациї; крім того читанє пожиточних книжок, музика, сьпів, їзда верхом, ловля риб на вудку, гостина у сусїдів і т. д. — матеріял невичерпаний лиш треба уміти підобрати его собі. — Курене тютюну не причиняє ся зовсїм до здоровля, а противно шкодить ему. Найлїпше, найкрасше і найрозумнїйше було би як би молоді люди зовсїм не привикали до куреня. — 3) Наука треває звичайно 4 роки, а єсть в декотрім взглядї значно труднїйша як в ґімназиї. Кандидати, що кінчать студиї в колеґії в Римі, можуть так само як ті в краю женити ся або й після вподоби і волї. — **Максим Ск. в Іль.:** Льос державний з 1864 Сер. 244 витягнений вже давнїйше. З прочих не витягненний нїякий. Номінальна вартість льосів державних з 1864 р. єсть 100 зр. а стоїть тепер 188·50—190 зр.

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

А Панталемон не спав; він сидів і думав: — Боже, Боже, який гарний сей сьвіт та як погано на ньому жити бідному сиротї!

— І що я днесь завинив? Чи тому, що почав жартувати, як другі? — Єму прийшов Івась на гадку: — таже других за то ще й похвалено.... Чого той взяв ся мене зараз бити?.... Як би було кому за мене заступити ся, то й мене би люди не поневіряли. А то я сам як билинка в поли!

І бідному сиротї стануло перед очима цїле его житє. Пригадалось ему, як его мати колисала до сну та співала пісоньку, як батько брав на колїна і пестив; як він з своїми ровесниками уганяв по левадї за метеликами та як опісля батько і мати майже рівночасно померли мабуть чи не на холеру. От тогди й закінчились щасливі хвилї в его житю. З того часу перебував він лиш самі муки. Спершу пас у арендаря гуси, відтак у панотця безроги, аж вкінци пішов на службу до війта.

На спомин нинїшної події закрутились єму в очах горячі невідрадні сльози.

— — — — — — — — — — — — — — —

Минуло хвиль кілька. — На лїсній полянцї меркотїла ватра. Пастухи спали; коло ватри на підложенім кулацї спав і наймит Панталеймон. Думав.... думав.... аж доки зворушене і утома не вколисали і его до сну.

На небі прямо над ватрою сьвітила ясна зірниця мов би споглядала на задрімавшого і сама одна лиш знала та відчувала то горе, яке застигло в груди спячого наймита.

Андрій Верховинець.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

— **Літоґрафія Інститута Ставропигійского** під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Блярска ч. 9, виготовлює візитові білети, а то: 100 штук по цїнї 1 зр., в почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі літоґрафічні роботи по дуже умірений цїнї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

За редакцию відповідає: Адам Кархаснїцкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.